

LBRIS

We know
books

ELISE KOVA

ARCANA

ACADEMY

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

Capitolul 1

Cedezi sau mori. Iată opțiunile pe care le ai în închisoarea Halazar. Le refuz pe ambele.

Doi gardieni se apropie de celula mea. Cel din față cără un felinar enervant de eficient. După aproape un an în care nu am văzut soarele, mă orbește simpla lumină a unei lămpi.

E prea devreme să vină din nou după mine. Mă aștept să treacă mai departe, însă se opresc la ușa mea. Nu-i recunosc pe gardieni, însă directorul Glavstone îi rotește mereu, pentru că cei care rămân prea mult timp pe-aici ar putea afla prea multe.

– Clara Graysword? *Graysword*: numele pe care îl primesc toți copiii orfani și nedoriți din Orașul Eclipsei. Numele pe care l-am dat când am fost prinsă. Numele care dădea de veste lumii că nu aveam o familie pe care să o distrug odată cu mine.

Îmi ridic bărbia.

– Ești chemată la o audiență. Bărbatul își saltă puțin felinarul, de parcă ar fi încercat să mă vadă mai bine printre bare. Nenorocul lui, căci am fost lăsată să putrezesc acolo, lucru care se vede pe chipul meu.

– Pare a fi ceva formal, zic și vocea mi se frânge, căci am gâtlejul mai uscat decât cenușa de tisă. Cu cine? întreb eu.

Gardienii nu-mi răspund, ci vără, în schimb, o cheie în lacătul greu de la ușa mea.

De obicei, lacătul cu pricina e deschis o dată pe săptămână și au venit deja după mine cu trei zile în urmă. Mi se dă drumul din celulă doar ca să fiu dusă într-o debara ascunsă și înghesuită din biroul directorului Glavstone, unde desenez cărți de tarot pentru el în schimbul unor mici conforturi de care poți avea parte în acest mormânt. Însă așa fi făcut-o și fără să primesc nimic în schimb. M-a ajutat să-mi păstrez mintea ageră și mâinile pricepute pentru când voi ieși de aici.

Pentru că, prin propriile abilități sau cu ajutorul familiei mele, care va veni după mine, voi ieși de aici. „Refuz să mor aici.“

Bărbații se dau laoparte, iar eu mă strecoar în spațiul liber dintre ei. După ce privirea mi se adaptează la lumina felinarului, pot vedea locul în care sunt ținută captivă mai clar ca niciodată – sincer, mult mai clar decât așa vrea.

„Pe cele douăzeci de cărți din Arcana Majoră, Halazarul chiar e un loc îngrozitor.“

Pereții sunt acoperiți de murdărie, sânge și alte substanțe la care m-am forțat să nu mă gândesc. Pot doar să-mi închipui ce putoare plutește în aer – nasul meu a fost atât de copleșit, pentru atât de multă vreme, încât nu mai simt nici un miros.

Ceilalți prizonieri ne sâsâie, apoi se îndepărtează de strălucirea dură a felinarului, retrăgându-se în siguranța umbrelor. Reduși la stadiul de animale, cu hainele zdrențuite, ca ale mele, se târăsc prin mizerie pe mâini și genunchi.

Miștile și trupurile celor încarcerați se ofilesc în întuneric. E cea mai sumbră închisoare din întregul regat Oricalis, locul în care ajung cele mai mari scursori. Ucigași, violatori, cei care agresează nevinovați și cei ca mine... cei care *îndrăznesc* să folosească arcana fără să se afle sub controlul coroanei.

Sunt condusă pe un coridor pe care nu îl cunosc și apoi în sus pe un șir de scări înguste. Gardianul din spatele meu își ține mâna pe mânerul spadei, dar nu se sinchisește să o scoată din teacă. Nu are de ce să mă amenințe fățiș. „Unde te-ai putea duce?“ e întrebarea care rămâne nerostită.

La capătul scârilor, printr-o deschizătură în zid, o rafală de vânt rece ca gheața mă izbește peste față. Privesc prin ea râul involburat.

Se lasă amurgul... Sau poate că se crapă de ziuă. E greu de spus, la cât de înnorat e. Oricum ar fi, mijesc fără să vreau ochii. Văd doar munți; suntem orientați spre vest, în partea opusă orașului.

Trag în piept aer atât de rece, încât mă dor plămânilor. Am fost redusă la stadiul de creatură mizerabilă care nici măcar nu știe cum să respire aer curat.

– Nu te opri!

Gardianul din spatele meu mă îmbrânțește. Mă împleticesc și mă prind de zid, rupându-mi una dintre unghiile sfărâncioase. Însă trupul meu a fost deja supus unui număr atât de mare de abuzuri, încât abia de simt durerea.

Ne oprim în fața unei uși necunoscute. Pe ea e gravată o singură spadă care iese dintr-un câmp de nori. În vârful ei se află o coroană, iar lujeri de trandafir coboară și se împletesc în jurul lamei.

Iconografia nu lasă loc de îndoială – Asul de Spade. Prima carte din suită. Simbolul familiei regale din Oricalis. De-o parte și de cealaltă a ușii stă câte un cavaler în armură argintie. Nu sunt ofițeri de ordine din oraș, nici paznici de închisoare, ci *cavaleri regali*. Li se spune cavaleri Stellis. O organizație de elită formată din cei mai buni dintre cei mai buni luptători din regat, care au jurat să protejeze coroana și să-i respecte legile. Se spune că singurul lucru care le depășește abilitatea și forța este brutalitatea lor. Pene albe ca de porumbel și negre ca de corb se înalță din spatele evantaielor ornamentale din spade minuscule gravate în coifurile lor chiar deasupra urechilor.

Preț de-o clipă, nu mă mai aflu în Halazar, ci revin la ultimele ore petrecute în Orașul Eclipsei, când cavaleri Stellis îmbrăcați într-o armură identică m-au ținut la pământ în fața unui judecător din Clanul Spânzuratului. Îmi amintesc podeaua rece sub obraz. Contrasta cu fierbințeala care mă încerca din cauza rușinii – fusem avertizată că era o capcană, dar tot am făcut-o.

E nevoie de toată forța pe care o mai am ca să-mi păstrez calmul. Ca să nu-mi tremure mâinile. Ca să nu mă pierd cu firea în timp ce cuvintele judecătorului îmi răsună în minte: „Prin decretul coroanei, ești condamnată la închisoare pe viață în Halazar.“

– Alteță, am adus prizoniera, strigă cavalerul Stellis prin ușă.

Alteță? O, nu! Nu, nu, nu! Aproape că mă copleșește imboldul de-a fugi.

– Aduceți-o înăuntru! le poruncește o voce care sună ca o șoaptă umbrită, rece precum cea mai friguroasă noapte de iarnă.

Ușa se deschide cu putere, dând la iveală o încăpere somptuoasă care n-ar avea ce să caute în Halazar. De o parte și de cealaltă a ușii sunt poziționate patru servante din lemn de tisă – e un semn de lux să folosești lemnul acela pentru mobilier în loc să-l arzi pentru a face din el pudră pentru cerneală. Perdele grele de catifea oferă protecție împotriva frigului, abia lăsând să pătrundă prin ele fâșii de lumină.

Opulența crasă e șocantă. Un bărbat îmbrăcat în haine de o opulență asemănătoare, vopsite în negru ca tăciunele, stă așezat într-unul din cele două fotolii cu spătar înalt, cu picioarele sprijinite pe spatele directorului Glavstone însuși.

Brațele musculoase ale directorului tremură sub greutatea călcâielor bărbatului – și din pricina a circa o mie de tăieturi de pe trupul lui. Paloarea pielii lui contrastează puternic cu sângele, accentuând brutalitatea.

Aș fi zâmbit, încântată să-l văd pe director redus la o astfel de stare, dacă nu mi s-ar fi zbârlit tot părul pe mine. „Pericol“, asta pare să șoptească însuși aerul din jurul bărbatului așezat în fotoliu. Până și lumina pare să se teamă de el.

Prințul Kaelis, al doilea dintre cei trei fii ai regatului Oricalis, mânuitor invers și director la Arcana Academy. Prințul care a nimic un întreg clan nobil. Un om al cărui nume este sinonim în Oricalis cu deznădejdea. Cel despre care am toate motivele să cred că mi-a ucis mama... Și cel care m-a trimis în închisoarea Halazar.

– Clara Graysword.

Îmi rostește numele lent, de parcă ar fi dureros să-l pronunțe. Dacă „Graysword“ îl enervează, mi-ar plăcea la nebunie să-l văd pronunțând numele pe care l-am primit la naștere. Însă adevăratul meu nume este unul dintre cele mai bine păzite secrete ale mele.

– Alteța Voastră Regală.

Mă forțez să o zic pe un ton insipid, ba chiar plictisit. Să mă prefac că nu mi-am petrecut fiecare lună din ultimul an blestemându-i numele și punând la cale modul în care aveam să mă răzbun pe el.

– Ia loc! Îmi zice și pe buze i se creionează un rânjel.

Îmi vine să-l scuip în față. Însă fac ce mi se spune, intrând în încăpere și ocolind băltoaca de sânge de sub director. În timp ce trec pe lângă el, văd mai bine rănile directorului. Fiecare dintre cele câteva sute de tăieturi este rezultatul unei despicături perfecte – și fiecare dintre ele este precisă, penetrând până și jacheta lui de piele groasă. Auzisem despre distrugerea pe care o putea aduce cartea Cavalerul de Spade în mâinile unui arcanist iscusit. Însă nu văzusem niciodată efectele ei în persoană – și nu urăsem niciodată pe cineva îndeajuns încât să-mi doresc s-o folosesc împotriva sa.

Cel puțin nu până să-l întâlnesc pe Kaelis.

Așezată față în față cu prințul, îl măsoar din priviri la fel de fâțîș precum mă măsoară el pe mine.

Întreaga înfățișare a prințului Kaelis e severă, de parcă un artist ar fi fost provocat să redea cea mai brutală interpretare a masculinității pe care și-o putea imagina. Cizmele din piele neagră lăcuită îi lucesc aproape ca oglinda. Pantaloni mulați îi îmbrățișează coapsele puternice. O cămașă neagră cu guler abia de se întrevește pe sub o haină enormă brodată minuțios cu o mie de spade din fire argintii. Iar pe un lanț pe care îl poartă la gât, făurit din oțel mat de un gri-închis, atârână o spadă cu o coroană pe mâner. Un păr mov-închis, aproape negru, îi încadrează fața în onduleuri dezordonate, aruncând o umbră perpetuă peste ochii lui.

Emană putere și calm, formând un contrast puternic cu starea mea: oasele mi se văd pe sub pielea subțire. Părul meu castaniu-închis n-a fost niciodată remarcabil, nici ca textură, nici ca nuanță, iar acum mi-a fost ciopârțit până la urechi – era imposibil să-l ții descâlcit în adâncurile închisorii Halazar. Uniforma mea de prizonieră arată de parcă aș fi purtat-o de când am ajuns aici, lucru care e adevărat, de altfel.

– Dacă știi cine sunt, atunci probabil bănuiești de ce mă aflui aici.

Își unește vârfulurile degetelor și le apasă de buzele-i subțiri.

– Am bănuielile mele, Alteță.

Titlul lui îmi lasă un gust amar în gură.

– E bine. E și mai bine că încă poți purta o conversație. Halazarul are felul său de a-i face pe oameni... tăcuți, murmură el.

Tăcuți? Vrea să zică frânți. Zdrobiți. Nu că mi-ar fi milă de cei mai mulți dintre cei care se află în aceste încăperi blestemate. Însă sunt și câțiva buni, ca mine, care au fost pedepsiți pentru simplul fapt că au îndrăznit să încerce să-și îmbunătățească viața – pe a lor și pe a celor dragi lor.

Kaelis își vără mâna în haină și scoate un pachet de cărți, fiecare dintre ele pictată manual cu detalii de o frumusețe răpitoare. Culorile, simbolurile. Fiecare tușă e imaculată. Pachetul se poartă perfect în degetele-i lungi și elegante. Un tarot demn de un prinț. Gândul că un om ca el poate crea o asemenea frumusețe e insuportabil.

Ce n-aș da să văd fiecare carte de aproape! Chiar dacă un om sângerează în fața mea și cel mai mare dușman al meu se află față în față cu mine, nu reușesc să-mi mut privirea de la acea măiestrie artistică uluitoare. Măinile îmi zvâcnesc în timp ce amestecă ușor cărțile, apoi scoate o carte cu un gest dramatic, în loc să o invoce din pachet prin magie.

– Am câteva întrebări pentru tine, Clara. Și, deși sunt convins că ai fi sinceritatea întruchipată, mă tem că pur și simplu nu pot crede pe cuvânt o deținută.

Așază cartea aleasă pe palma lui.

Nouă de Spade. O femeie stă întinsă în pat, pe jumătate acoperită de un cearșaf, în timp ce nouă spade o țintuiesc de saltea, iar chipul îi e schimonosit de agonie.

Pesemne că desenarea cărții a durat o zi întreagă. Minuțiozitatea detaliilor – și, prin urmare, puterea conferită cărții – e incredibilă. Însă groaza se războiește cu uluirea care mă încearcă. Pentru că știu ce înseamnă această carte și știu ce urmează să se întâmple. Am fost surprinsă că nu a fost folosită împotriva mea în timpul procesului. Deși am presupus mereu că a fost din pricină că soarta îmi fusese pecetluită cu mult înainte de începerea procesului. De ce ar fi irosit o carte pe cineva ca mine?

– Poftim! zice el. De parcă aș fi avut de ales și aș fi putut face altceva decât să mă pregătesc sufletește și să-mi pun mâna peste Nouă de Spade.

O străfulgerare argintie – apoi flăcări albe reci incinerează cartea. Focul se preschimbă în nouă țepușe de lumină și umbră care ne străpung mâinile într-un mod nedureros, conectându-ne palmele. Privirea prințului devine intensă.

Mă înfior din toți răunchii și mă pierd preț de-o clipă în timp ce magia își face efectul. Încordarea din trupul meu neglijat și abuzat mi se scurge prin umeri. „Relaxează-te!” îmi șoptește magia cărții. „Supune-te...”

– Numele tău?

– Clara, răspund eu.

Deși știa deja. Una din cele nouă spade scânteietoare dispare.

– Și de ce te afli aici, Clara?

Se joacă cu mine.

– Pentru că am desenat, vândut și folosit cărți de tarot fără să absolv mai întâi Arcana Academy și să fiu integrată într-un clan, răspund eu.

Cuvintele mi se par străine. De parcă aș fi fost forțată să le rostesc de fire invizibile care mi se mișcă în gâtlee.

Încă o spadă dispare.

Mă abțin de la a adăuga că, dacă n-ar fi el și familia lui și legile lor care controlează predarea și folosirea arcanei, cei ca mine, cei fără bani și fără acces, n-ar fi forțați să recurgă la astfel de măsuri. Și că doar datorită desenatorilor ilegali ca mine oamenii de rând din regat pot vedea modul în care arcana le-ar putea schimba viața în bine.

– Ai sfârșit în Halazar pentru că ai desenat ilegal cărți de tarot. Pocnește din limbă. Și ce-ai făcut după ce ai fost încarcerată pentru aceste fărădelegi?

– Am desenat cărți la porunca directorului Glavstone.

A treia spadă dispare.

– Târfo! se răstește directorul, întorcându-și brusc ochii galbeni spre mine, de parcă eu l-aș fi trădat în vreun fel *pe el*.

– Presupun că așa e, îi răspund cu nonșalanță.

Mi se pare că-l aud pe prinț râzând înăbușit. Însă prințul clatină rapid din cap, alungând orice urmă de amuzament.

– Câte cărți ai desenat pentru director în ultimul an?

– Sute, poate aproape o mie. E un răspuns vag, dar sincer. Nu e ca și cum am ținut socoteala... Deseori am desenat ore întregi zilnic, adaug eu.

A patra spadă dispare.

– Din ce suite?

– Toate cărțile din Arcana Minoră.

A cincea.

– Vreo carte din Arcana Majoră?

– Nu știu să desenez cărți din Arcana Majoră; nimeni nu știe, îi răspund eu simplu.

A șasea. Magia cu pricina s-a pierdut de mult – dacă a existat vreodată în primul rând – și face acum parte din folclor.

Buzele îi zvâcnesc și rânjește.

– Ai fi desenat o carte din Arcana Majoră dacă ai fi știut cum?

– Aș fi încercat, recunosc eu. Mama, profesoara mea de arcana, mi-a spus să nu încerc vreodată – că nimeni nu reușise să o facă și că mai bine îmi foloseam altfel talentele. Și că, și de-aș fi reușit, un astfel de lucru mi-ar fi adus doar nenorocire. Însă mi-a fost mereu puțin greu să urmez instrucțiunile primite când se ivea ocazia potrivită. De-aș fi bănuit măcar de unde să încep, știu că aș fi încercat.

Mai rămân două spade.

Prințul Kaelis își înclină capul, cercetându-mă cu privirea de parcă aș fi un animăluț.

– Ei bine, atunci, se pare că nu ți-ai învățat lecția cât timp ai stat aici, zice el pe un ton solemn. Cei ca tine – cei care pun în primejdie ordinea atentă a arcanei, cei care sunt un pericol pentru societatea noastră deoarece le oferă celor neinstruiți puterea, pentru a o folosi... Și care nu pot învăța din greșelile lor... Trebuie luate măsuri în privința lor. Ce măsuri crezi că ar trebui să iau în privința ta?

– Milostive.

Până și eu rânjesc când o spun.

Pufnește, iar zâmbetul șiret de pe chipul lui – asemănător cu al unei pisici pe cale să atace – se mărește până devine de-a dreptul

un rânjet de prădător. Mai e o singură spadă, încă o întrebare. Mă tem că a păstrat ce era mai rău pentru final. Mă pregătesc mintal pentru ce urmează.

– Cine a făcut-o?

– Cine a făcut ce anume?

Durerea îmi străpunge mâna și îmi urcă apoi în sus pe braț. Prețul pentru că nu am răspuns.

– Cine din Arcana Academy v-a dat ție și celor din operațiunea mărunță din care ai făcut parte acces la resursele mele?

Îmi încleștez maxilarul atât de tare, încât pocnește. Dinții mă dor. „Nu. Nu!“ insist în sinea mea. Nu îi voi rosti numele. Chiar dacă mă simt de parcă un cuțit invizibil îmi jupoaie lent pielea de pe braț, de la încheietură până la umăr.

– Eu... Eu...

Încerc să mă abat de la întrebare. Durerea îmi încețoșează gândurile. Îmi simt brațul de parcă ar fi cufundat în acid clocotit.

Kaelis își ia picioarele de pe spatele lui Glavstone și se apleacă înspre mine. În lumina magiei care ne străpunge mâinile, muchiile chipului lui palid devin fantomatice, iar pomeții și ochii îi sunt acoperiți de umbre.

Acum, că îl privesc, mi-e ușor să mă întreb dacă nu cumva zvonurile sunt adevărate, dacă nu cumva chiar e născut din neant – un mânuitor al arcanei inverse, o monstroozitate care a existat doar în folclor. Și dacă nu cumva, cu ajutorul magiei denaturate a uneia dintre cărți, a distrus Clanul Pustnicului, preschimbându-l într-o simplă amintire.

– Spune-mi!

Îmi încleștez maxilarul și nu spun nimic. Am luat vina asupra mea pentru ca nimeni altcineva dintre cei dragi mie să nu fie nevoit să o facă. Nu voi pierde încă o persoană la care țin. Nu de mâna lui.

– Recunosc, sunt impresionat că reușești să înduri atâta durere, ținând cont de starea ta jalnică.

Mărâi la el. Spadele de sub pielea mea au ajuns în dreptul pieptului. Îmi sfâșie plămâni.

– Dar știi că durerea doar se va înrăutăți. Așa că, spune-mi, Clara... Cine a furat resursele din Arcana Academy?

– Un... student...

Urmează o clipă scurtă de respiro, dar spada strălucitoare care îmi străpunge mâna nu dispore. Nici durerea.

Din cine știe ce motiv, încăpățănarea mea îi stârnește un licăr de amuzament în ochi. Și totuși, insistă.

– Un nume, știi că vreau un *nume*.

– Clara e un nume.

Mă străduiesc să găsec moduri istețe de a evita să răspund. Gâtulejul mă doare în timp ce evit adevărul pe care magia știe că și-l dorește prințul. O mie de cuțite îmi spintecă mușchii; vederea mi se umple de o explozie de stele. Sunt atât de slăbită, încât aproape că leșin de durere.

Mă strânge mai tare de degete și mâinile încep să ne tremure. De parcă încearcă să-mi lege fizic cunoștința tot mai slabă de trup.

– Care era numele studentului sau ale studenților care ți-au oferit acces la instrumentele de desen rezervate doar pentru academie? mârâie el.

– Arina. Numele mi se desprinde de pe buze ca o săgeată din arc. Se înalță din închisoarea Halazar și străbate râul, ajungând până la fortăreața academie. Unde sora mea mai mică – singura mea rudă de sânge încă în viață – e încă studentă. Dar probabil nu pentru multă vreme. Slăbiciunea mea tocmai a condamnat-o la moarte. Mă străbate o senzație rece de groază, mai cruntă decât cele mai cumplite ierni.

– Bine. Chiar mă întrebam.

Prințul își retrage mâna și lumina argintie se estompează. Durerea dispore, însă simt greutatea întregii lumi apăsând asupra mea. E nevoie de toată forța pe care o am ca să nu mă prăbușesc înapoi pe scaun.

Se ridică, tronând deasupra mea.

– A mai rămas un singur lucru pentru tine.

Îmi ridic ochii spre el, fără să încerc măcar să-mi ascund ura din privire. Însă disprețul meu nu face decât să-l ațâțe și mai tare.

Ticălos pervers.

– Te condamn la moarte la apus, Clara Graysword.

E limpede că declarația aceea îi aduce o bucurie imensă.

– Ce? Șocul îmi îndulcește vocea. Fusesem condamnată să mor aici... dar măcar încă respiram. Plănuisem cum să evaderez. Oricât de mici ar fi fost șansele de izbândă, exista totuși speranță.

Kaelis se îndreaptă spre ușă, pocnind din degete către cavalerii Stellis, care îl iau pe Glavstone și îl scot din încăpere.

Îmi aruncă o privire peste umăr.

– Bucură-te de ultima ta oră de viață, trădătoare a arcanei!

Ușa se trântește și e închisă cu zăvorul în urma lui.

Capitolul 2

O oră. Nu înseamnă prea mult timp. Dar e suficient ca să-mi vin în fire și să-mi plănuiesc următoarele mutări.

Înghit cu greu și mă las pe spate în fotoliu. Dacă intru în panică, voi irosi minute prețioase pe acțiuni nesăbuite. Pentru Arina trebuie să mă adun și să fiu strategică. Să ies de aici și să o avertizez ar putea fi singurul lucru care să o salveze de la o moarte îngrozitoare de mâna lui Kaelis sau, mai rău chiar, de la a fi însemnată și trimisă să lucreze la mori.

Mă duc mai întâi la servante. Sunt încuiate, desigur, însă încuietorile sunt atât de fragile, că aproape că sunt pur decorative. Mă întorc la scaune și scot un cui din tapițeria de satin. E îndeajuns de lung ca să ajungă la mecanismul de blocare simplu al ușii servantei. Cu ajutorul cuiului și un pic de forță brută, încuietorea cedează și ușa se deschide.

În prima servanță sunt rânduri întregi de sticle de vin pline de praf. Mă duc la următoarea. E plină de cărți despre arcana pe care trebuie să mă forțez să nu le răsfoiesc numaidacă.

„Ei bine, dacă tot voi muri, o voi face cu o carte bună în mână și beată criță.“

„Să trecem la a treia servanță...“

– Victorie!

Zâmbesc instantaneu cu gura până la urechi când se deschide ușa de la a treia servanță. A trecut atât de mult timp de când

n-am mai zâmbit, încât mă doare de-a dreptul. Kaelis, idiot afurisit ce ești! Arina se smiorcăia mereu că prințul nu trecea niciodată nimic cu vederea, motiv pentru care îi era dificil să uneltească în interiorul academiei. Dacă era să mă iau după dovezile din fața mea, nu eram de acord cu ea.

Doar dacă nu cumva... *voia* să găsesc ce am găsit, motiv pentru care m-a lăsat aici nepăzită. E o posibilitate. Dar, și dacă a făcut-o, asta nu-mi va schimba acțiunile, ținând cont de faptul că alternativa e o moarte sigură. Voi profita de ocazie de cum se va ivi.

Servanta e plină cu instrumente pentru desenat: pensule din păr de om în toate mărimile. Bidoane cu pigmenți rari și sticle cu ulei, gata să fie amestecate cu un șpaclu. Și, favoritele mele... călimări și tocure.

Un rând întreg e ocupat de cărți goale. Îmi trec degetul mare peste marginile lor, savurând senzația stârnită de hârtie. E visul oricărui desenator.

Nu mă chinui să-mi acopăr urmele. Nu am timp. Singura mea șansă e să mă îndepărtez cât pot de mult de Halazar – și cât mai repede posibil.

Să desenez o carte – chiar și una simplă, cu un model cât se poate de simplist – îmi va lua aproape zece minute. În timp ce așez proviziile pe podea, mă gândesc la care cărți mă pricep cel mai bine. „Am timp să desenez trei“, mă hotărăsc eu și mă apuc de treabă.

Scot două bidoane de pulbere, una pentru Monede și una pentru Cupe. Dar ambele sunt goale. Înjur și o apuc pe a treia, pentru Bâte, goală și ea. Singura în care mai e pulbere pentru desenat este cea de-a patra. Mă holbez la pulberea irizată de obsidian. Spade... Inutile pentru ceea ce trebuie să fac.

Însă voi face astfel încât să funcționeze, chiar dacă n-ar trebui.

Fiecare suită necesită un pigment propriu unic. Toți arcaniștii pe care i-am cunoscut vreodată pot desena Spade doar folosind praf de aripi de șoim din Munții Sterpi, Monede cu bace uscate și zdrobite din Ținuturile Deșertice, Bâte cu cenușa lemnului de tisă din Pădurile Sângerii pline de monștri sau Cupe cu cristal zdrobit din adâncurile Minelor Inundate. Să poți desena orice suită cu orice pulbere e un dar, cum ar zice mama. Nici măcar ea nu o putea face.

Oricât de tare am încercat, e o aptitudine pe care n-am reușit să o transmit și altcuiva.

Pun pulbere în două călimări și o amestec cu câteva picături de apă dintr-o sticlă care se găsește și ea în servanță. Apoi îmi înfig un toc în vârful degetului. O picătură de sânge se ivește pe lângă peniță. Îmi țin degetul deasupra călimării, picurând sânge în cerneală.

Sângele nu e o parte necesară din proces pentru arcaniști, însă e singurul mod pe care îl știu de a folosi un pigment menit pentru altă suită pentru a desena o suită diferită. Mama m-a învățat să îi îngădui magiei să curgă în mod firesc și să le îngădui cărților să fie o prelungire a mea. Descoperirea acestei metode de amestecare a pigmentilor a fost un noroc chior.

Când cerneala s-a încărcat cu puterea mea, mă apuc de desenat. Chiar dacă sunt conștientă că timpul se scurge, mâna îmi e satornică. Am făcut asta de atâtea ori, încât îmi vine de la sine. Desenam înainte să știu să citesc.

Desenarea cărților a devenit ancora mea de salvare. Prima dată când am rămas singură și înfometată, la 13 ani, ținând-o de mână pe Arina, cu tatăl nostru dus de mult și mama moartă, mi-am dat seama că îmi puteam preschimba abilitatea în hrană și protecție. Arina, rebela aia mică și capricioasă, mi-a urmat exemplul.

De cum termin cele trei cărți, vâr două dintre ele în legăturile din jurul sânilor. Pe a treia o apăs pe piept și, cu o răbufnire de lumină de culoarea smaraldului, cartea se afundă în mine. Magia îmi inundă trupul, umplându-l, alimentându-l.

Valetul de Monede conferă expertiză într-o sarcină anume preț de o zi. Iar în clipa de față trebuie să fiu expertă în cățărare. Voi compensa lipsa de putere prin iscusință.

Trag laoparte perdelele și clipesc în lumina cenușie. În depărtare văd silueta sclipitoare a Orașului Eclipsei. Orașul se află îndeajuns de aproape ca să înoți până la el, însă destul de departe încât doar nătângii s-ar încumeta să înfrunte apele veșnic albe din locul în care râul Farlum întâlnește marea.

Astăzi sunt unul dintre acei nătângi.

Deschid una dintre celelalte ferestre, mă holbez în jos la zidul abrupt al închisorii și înghit în sec. Apele de dedesubt par

să se îndepărteze tot mai tare cu cât mă holbez mai mult la ele. E mult prea departe ca să sar.

Îmi trec piciorul peste cadrul ferestrei și mă gândesc că, chiar și cu norocul meu nefiresc, *e sinucidere curată*. Însă am rămas fără opțiuni și sunt disperată. Chiar dacă voi pica drept în capcana printrului, îmi voi încerca norocul și mă voi lupta până la ultima suflare.

Simt magia Valetului de Monede cum mă inundă în timp ce încep să cobor zidul. Degetele îmi amorțesc de la piatra rece, dar mă țin cu putere. Degetele de la picioare mi se înfig în piatra crăpată și erodată de vânt. Mulțumită cărții, știu întocmai cum să-mi mut greutatea și cum să-mi încordez mușchii tremurânzi pentru a compensa forța pe care am pierdut-o. Înaintez puțin câte puțin.

Dar apoi vântul suflă cu putere peste lateralul clădirii și zidul se sfărâmă sub piciorul meu. Mă legăn dezechilibrată. Un țipăt îmi sfâșie gâtulejul, dar îl înăbuș. Lumea se învârte cu mine când privesc în jos și îmi dau seama că sunt încă foarte sus și că stâncile ascuțite și râul sunt încă foarte departe. Mă forțez și mă izbesc de zid. Din nas îmi țâșnește sânge. Dar tot e mai bine decât alternativa.

Dacă nu aș fi avut abilitățile necesare pentru a face rost de-ale gurii pentru mine și Arina desenând cărți în mod ilegal, fiind cea mai mare din familia noastră, m-aș fi cățarat ca acum, urcând și coborând prin Povârniș, o prăpastie uriașă, pentru a aduna penele șoimilor rari care își fac cuibul acolo, pentru a fi preschimbate în cerneală. M-aș fi cățarat până mi-ar fi căzut unghiile și mi-aș fi rupt degetele de la picioare. Până mi-ar fi cedat degetele și m-aș fi prăbușit în canion, numele și chipul meu fiind pierdute pe vecie în ceața din Povârniș.

Asta a fost soarta mamei sau cel puțin așa mi-au spus ofițerii de ordine – o minciună pe care n-am crezut-o niciodată. *A fost ucisă*. Frânghia i-a fost tăiată. Dar de către cine și de ce? Încă nu știu. Deși am sfârșit în această încurcătură tocmai pentru că am încercat să descopăr adevărul și să mă răzbun.

Continui să cobor, punându-mi încrederea în Valetul de Monede, în propria magie și în forța mea și, în timp ce mușchii îmi tremură și aproape că-mi cedează, mă gândesc la toate modurile în care Kaelis i-ar putea face rău Arinei. Chiar dacă știu